

**Appellate Court of Montenegro
Podgorica, 20 February 2007**

Mal.br.I 18/04

PRIVREDNI SUD U PODGORICI, po sudiji Nevenki Popović, u pravnoj stvari tužioca "HARTMAN" DOO, Koprivnica, Hrvatska, koga zastupa punomoćnik Goran Krnčević, advokat iz Novog Sada, a ovog zamjenjuje Vera Ostojić advokat iz Podgorice, protiv tuženog "GRLIĆ PLUS" DOO, Nikšić, koga zastupa punomoćnik Sonja Kasalica, advokat iz Nikšića, radi duga vr. spora 4.522,00 €, nakon održane glavne i javne rasprave, dana 28.09.2006.godine, u prisustvu punomoćnika tužioca i u odsustvu uredno pozvanog punomoćnika tuženog, dana 20.10.2006.godine, donio je

P R E S U D U

DUŽAN JE tuženi da plati tužiocu na ime glavnog duga iznos od 4.522,00 € sa pripadajućom kamatom i to:

- na iznos od 70,00 € počev od 25.05.2004.godine, pa do isplate i
  - na iznos od 4.452,00 € počev od 25.11.2004.godine, pa do isplate,
- kao i na ime troškova postupka iznos od 580,00 €, sve prednje u roku od 8 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Tužilac je u tužbi-predlogu za izvršenje, pismenim podnescima i riječi na raspravi, preko punomoćnika, u bitnom naveo da mu tuženi na osnovu vjerodostojnih isprava - računa br.423 od 17.05.2004.godine i računa br.41427 od 17.12.2004.godine, duguje ukupan iznos od 4.522,00 €. Navedeni iznos predstavlja dug za isporučenu, a neplaćenu robu. Osporio je navode iz prigovora tuženog sa obrazloženjem da je prevoz robe izvršen od strane firme "Bis Transport", Koprivnica, po nalogu firme DOO"Grlić plus", Nikšip, odnosno tuženog. Dalje je istakao da je tuženi otpremnicu potpisao dana 17.11.2004.godine, kada mu je roba isporučena, kao i to da je račun koji je pratio robu ovjeren pečatom Carinarnice u Koprivnici.

Konačno je predložio da se usvoji tužbeni zahtjev u iznosu od 4.522,00 €, sa pripadajućom kamatom i to: na iznos od 70,00 €, počev od 25.05.2004.godine i na iznos od 4.452,00 €, počev od 25.11.2004.godine, pa do isplate. Tražio je naknadu troškova postupka u visini takse na tužbu i odluku suda, sastav tužbe, obrazloženih podnesaka, te pristup na održanim i odloženim ročištima, po AT-u.

Tuženi je prigovorom od 10.11.2005.godine, sporio osnovanost tužbenog zahtjeva, ističući da mu nije jasno na koju se isporuku odnosi predmetno potraživanje s obzirom da je plaćanje vršeno avansno. Dalje je istakao da je sa tužiocem bio u poslovnom odnosu, ali da je sve obaveze za isporučenu robu izmirio. Priloženi računi mu nikada nisu dostavljeni, jer bj ih tuženi u tom slučaju reklamirao, odnosno kontaktirao tužioca radi sravnjenja knjigovodstvenog stanja i zatvaranja međusobnih obaveza. Podneskom od 11.07.2006.godine, tuženi je preko punomoćnika, istakao da se iz otpremnice ne vidi ko je preuzeo predmetnu robu za tuženog. Nije sporio dug u iznosu od 70,00 €, po računu br. 423 od 17.05.2004.godine.

Tuženi nije pristupio na ročište za glavnu raspravu od 28.09.2006.godine, iako je uredno pozvan, pa je rasprava održana i zaključena u njegovom odsustvu saglasno odredbi čl. 298. st.4. ZPP-a, bez davanja konačnog predloga.

Sud je u dokaznom postupku proveo sledeće dokaze: izvršen je uvid u račun br.423 od 17.05.2004.godine, potvrdu o prometu robe N0 212273 od 17.11.2004.godine, carinsku deklaraciju od istog datuma, potvrda o izvršenim otpremničkim uslugama i carinskog zastupanja 0004831 od 22.11.2004.godine, međunarodni tovarni list CMR K0 824155 od 17.11.2004.godine i otpremnicu br. 244021 od 17.11.2004.godine.

Cijeneći izložene navode stranaka i sadržinu provedenih dokaza, ovaj sud nalazi da je tužbeni zahtjev u cjelosti osnovan iz sledećih razloga:

Naime, u toku postupka, iz navoda stranaka i sadržine provedenih pismenih dokaza, nesumljivo je utvrđeno da su parnične stranke bile u poslovnom odnosu, da je tužilac kao prodavac tuženom kao kupcu, po otpremnici br. 244021 od 17.11.2004. godine, izvršio isporuku robe (podloške za jaja) i za to mu ispostavio račun br.423 od 25.05.2004.godine i račun br.41427 od 25.11.2004.godine u ukupnom iznosu od 4.552,00 €. Isporuka robe je izvršena predajom prevoziocu "Bis transport", Koprivnica, a kako to proizilazi iz potvrde o izvršenim otpremničkim uslugama i carinskom zastupanju. Tuženi nije sporio dio duga u iznosu od 70,00 €, dok za preostali dug u iznosu od 4.452,00 € nije pružio dokaz o plaćanju.

Polazeći od naprijed navedenog, po nalaženju ovog suda valjalo je usvojiti tužbeni zahtjev i obavezati tuženog da plati tužiocu glavni dug u ukupnom iznosu od 4.522,00 €-član 262. st. 1. ZOO, sa pripadajućom kamatom i to na iznos od 70,00 € počev od 25.05.2004.godine, a na iznos od 4.452,00 € počev od 25.11.2004.godine, pa do isplate.

Sud je cijenio navode iz prigovora tuženog da je sve obaveze prema tužiocu izmirio s obzirom da je bilo dogovoreno avansno plaćanje robe, te da se iz otpremnice ne vidi ko je za tuženog preuzeo predmetnu robu, ali je našao da nijesu od uticaja na drugačije presuđenje. Ovo sa razloga što je tužilac prezentirao sudu otpremnicu br.244021 od 17.11.2004.godine iz koje je utvrđeno da je tuženi potpisao otpremnicu dana 17.11.2004.godine, kada je robu i primio.Osim toga, iz potvrde o izvršenim

otpremničkim uslugama i međunarodnog tovarnog lista CMR KO 8241555 od 17.11.2004. godine, proizilazi da je roba dostavljena kupcu. Ovo u skladu sa odredbom člana 30.' st. 1. pod a) Kovencije Ujedinjenih naroda o međunarodnoj prodaji robe prema kojoj, ako prodavac nije dužan isporučiti robu u nekom drugom određenom mjestu, njegova obaveza isporuke sastoji se, ako prema ugovoru o prodaji roba treba da se preveze-u predaji robe prvom prevoziocu radi dostavljanja kupcu, pa se ima smatrati da je predajom prevoziocu ista dostavljena kupcu.

Stoga je na tuženom, u skladu sa odredbom člana 219. ZPP-a, bio teret dokazivanja da mu roba nije isporučena ili da je eventualno plaćenje vršeno avansno, pa je obaveza izmirena.

Prilikom odlučivanja sud je cijenio i pasivan stav tuženog u ovoj pravnoj stvari koji se nije izjasnio na podnesak tužioca od 04.09.2006. godine i priložene dokaze, a nije pristupio na ročište za glavnu raspravu od 28.09.2006. godine, iako je uredno pozvan, kao i druge navode ali je našao da nijesu od uticaja na drugačije odlučivanje.

Iz navedenih razloga, odlučeno je kao u izreci ove presude.

Tuženi je na osnovu čl.152.st.1. ZPP-a, obavezan da tužiocu naknadi troškove postupka u ukupnom iznosu od 580,00 €, a isti se odnose na taksu na tužbu i odluku suda u iznosu od, po 112,00 €, sastav tužbe u iznosu od 80,00 €, sastav dva obrazložena podneska u iznosu od, po 80,00 €, zastupanje na jednom održanom ročištu iznos od 80,00 € i zastupanje na jednom odloženom ročištu iznos od 40,00 €, po advokatu, a prema važećoj AT.

**PRIVREDNI SUD U PODGORICI, Dana,
20.10.2006.godine**

**S U D I J A
Nevenka Popović s.r.**

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe Apelacionom sudu RCG u Podgorici u roku od 8 dana od dana donošenja, preko ovog suda u dva primerka.

**APELACIONI SUD REPUBLIKE CRNE
GORE Pž.br.638/06**

APELACIONI SUD REPUBLIKE CRNE GORE, u vijeću sastavljenom od sudija, Marije Marinković, kao predsjednika vijeća, Branimira Femića i Mevlide Muratović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca "HARTMAN" D.O.O iz Koprivnice, koga zastupa punomoćnik Goran Krnčević, advokat iz Novog Sada, a njega zanjenjuje Vera Ostojić, advokat iz Podgorice, protiv tuženog "Grlić plus" D.O.O iz

Nikšića, koga zastupa punomoćnik Sonja Kasalica, advokat iz Nikšića, radi duga vrsp 4.522,00 €, odlučujući po žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Privrednog suda u Podgorici Mal.br.118/06 od 20.10.2006.godine, u sjednici vijeća održanoj dana 20.02.2007.godine, donio je

P R E S U D U

Žalba se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Privrednog suda u Podgorici Mal.br. 118/06 od 20.10.2006.godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Privrednog suda u Podgorici Mal.br. 118/06 od 20.10.2006.godine, odlučeno je: "Dužan je tuženi da plati tužiocu na ime glavnog duga iznos od 4.522,00€ sa pripadajućom kamatom i to:

-na iznos od 70,00 € počev od 25.05.2004 godine, pa do isplate i -na iznos od 4.452,00 € počev od 25.11.2004. godine, pa do isplate, kao i na ime troškova postupka iznos od 580,00€, sve prednje u roku od 8. dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom izvršenja. "

Protiv navedene presude tuženi je blagovremeno izjavio žalbu zbog bitnih povredā odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjnīčnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U obrazloženju žalbe u bitnom je naveo da u toku prvostepenom postupka nije dokazano kada je tuženi pao u docnju, kada je tužilac isporučio robu, koji su ugovoreni uslovi isporuke i plaćanja, te da li je previzocu za preuzimanje robe izdato ovlašćenje od strane tuženog, kao i da li je roba tuženome isporučena. Predložio je da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak. Žalba je neosnovana.

U postupku koji je prethodio donošenju pobijane presude nijesu počinjene bitne povrede iz člana 367 stav 2 tačka 3, 7 i 12 ZPP-a, na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, a konkretno žalbom se ne ukazuje ni na jednu povredu parničnog postupka.

Iz pismenih dokaza koji su provedeni u dokaznom postupku na nesumnjiv način je utvrđeno da su tužilac, kao prodavac i tuženi, kao /upac, bili u poslovnom odnosu po osnovu isporuke robe u ukupnoj vrijednosti od 4.552,00 €. Predmetna roba tuženome je ispostavljena dana 17.11.2004.godine, kada je isti potpisom ovjerio otpremnicu broj 244021, dok je račun koji je pratio robu ovjeren pečatom od strane Carinarnice u Koprivnici. Isporuka robe izvršena je na način što je predata prevoziocu "BIS Transport" iz Koprivnice, što proizilazi iz potvrde o izvršenim otpremničkim uslugama i međunarodnog tovarnog lista CMR KO 8241555 od 17.11.2004.godine.

Kako je odredbom člana 30 stav 1 pod A Konvencije ujedinjenih naroda o međunarodnoj prodaji robe propisano da se, ako prema ugovoru o prodaji roba treba da se preveze, te ako prodavac nije dužan isporučiti robu u nekom drugom određenom mjestu, obaveza istog o isporuci robe sastoji u predaji robe prevoziocu, radi dostavljanja kupcu, to je pravilan zaključak prvostepenog suda da se, u konkretnom slučaju, ima smatrati da je predajom prevoziocu predmetna roba dostavljena tuženom, kao kupcu.

Tuženi do zaključenja glavne rasprave pred prvostepenim sudom nije pružio dokaz da je ugovoreno drugačije dostavljanje robe, niti da je dug izmirio putem avansa, kako je to isti isticao u toku prvostepenog postupka, što je prema teretu dokazivanja u smislu člana 219 ZPP-a bio dužan.

Kod činjenice da iz priloženih dokaza jasno proizilazi da je tuženi naručio robu, te da mu je ista isporučena, to je pravilno prvostepeni sud primijenio materijalno pravo kada je s pozivom na odredbu čl. 262 stav 1 ZOO-a obavezao tuženog da plati tužiocu ukupan iznos od 4.522,00 €, sa pripadajućom kamatom počev od dana dospelosti svakog utuženog računa pojedinačno, pa do isplate.

Bez pravnog značaja su navodi žalbe tuženog da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, budući da je članom 454 stav 1 ZPP-a propisano da se presuda ili rješenje kojim se završava spor u postupku u sporovima male vrijednosti može pobijati samo zbog bitne povrede odredbe parničnog postupka iz člana 367 stav 2 ovog zakona i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

Stoga je žalbu tuženog valjalo odbiti kao neosnovanu i potvrditi pobijanu presudu.

Sa izloženog- odlučeno je kao u izreci shodno - član 382 ZPP-a.